Geachte Minister Van Bijsterveldt,
Via deze weg wil ik graag u op de hoogte te kunnen brengen van mijn ernstige zorgen betreffende de bezuinigingen op het speciaal onderwijs.
Als hoogopleide natuurwetenschapper en moeder van 3 kinderen, waaronder een zoon met het Syndroom van Down, Marco, heb ik me vanaf zijn geboorte verdiept in alle kennis die beschikbaar is over kinderen met het syndroom van Down. Een ding werd me snel duidelijk: stimuleren, stimuleren en stimuleren zou het kind helpen in zijn ontwikkeling. Laten we duidelijk zijn: Marco hoeft echt niet de universiteit te volgen, maar door hem van baby af aan zoveel als mogelijk te stimuleren kan dat later het verschil maken tussen wel of niet zelfstandig de bus kunnen nemen! Het kan het verschil maken tussen bezig gehouden moeten worden in een sociale werkplaats of zelfstandig een baantje in "de Albert Hein" te hebben. Ik hoef u niet te zeggen wat de Nederlandse staat het meeste geld zal kosten.
Gaande weg heb ik geleerd hoe belangrijk het is om te stimuleren met kennis en ervaring over de ontwikkeling van het kind. Als je niet weet waar het kind in zijn ontwikkeling zit en als je niet weet wat de volgende stap in zijn ontwikkeling zal zijn, en hoe je dat stap(je) aan een kind met beperking leert, dan ben je energie, tijd en geld aan het verspillen. Het verschil heb ik heel duidelijk gezien en gemerkt door de begeleidende hulp, die ik voor Marco heb ingezet: een begeleidster met ervaring met kinderen, maar niet met het syndroom van Down, bereikte veel minder bij Marco, dan begeleidsters die ervaring en kennis hebben over de ontwikkeling bij kinderen met het syndroom van Down. Ik ben zo ontzettend blij met de professionele ambulante begeleiders die we dmv PGB hebben kunnen inzetten voor stimulerende activiteiten bij Marco. Marco goeit zichtbaar onder hun begeleiding en ik leer door naar hen te kijken.
Nu gaat Marco naar de reguliere school. Dezelfde buurtschool als waar zijn oudere zus naar toe gaat, zodat hij vriendjes in de buurt krijgt. Dit vinden wij erg belangrijk. Een tweede reden om Marco naar de reguliere school te sturen is omdat ik overtuigd ben dat hij veel ongewenst gedrag zou oppikken op het speciaal onderwijs, waar de concentratie ongewenst gedrag veel hoger is dan op de reguliere school. Een trekje van een kind met het syndroom van Down is dat het snel negatief gedrag kopieert. Marco heeft nu geen probleem gedrag en dat wil ik graag zo houden! En last but not least: in het reguliere onderwijs krijgt Marco veel meer stimulatie dan in het special onderwijs [1].
Vanuit de ervaring met de reguliere school zie ik hoe hard de school het rugzakje nodig heeft om Marco te kunnen integreren met het regulier onderwijs. Zowel de begeleiding vanuit het speciaal onderwijs is erg belangrijk voor de school als de extra 1-op-1 begeleiding voor Marco. Ik ben ook erg blij dat dankzij het rugzakje ik in ieder geval 3 keer per jaar contact heb met het schoolteam om Marco heen. Elke keer blijkt weer hoe belangrijk het is om samen als 1 team te kunnen opereren. Dit kunt u ook lezen in het boek "Gewoon of speciaal" van Gert de Graaf [1]: de kans dat een kind met het syndroom van Down het op de reguliere school haalt, hangt samen met hoe goed de samenwerkingen tussen school, ambulante begeleiding vanuit het speciaal onderwijs en de ouders is! Laten we in hemelsnaam leren van wat bekend is en dit meenemen in hoe we verder moeten gaan. Alstublieft, verminder niet de invloed die ouders op het onderwijs hebben van hun "bijzondere" kind! En tegelijk, zorg dat regulier onderwijs wel de kinderen met een beperking, die niet op het speciaal onderwijs horen, erbij kunnen nemen. Dus geen grote(re) klassen, extra deskundige hulp voor de leerkracht en het kind, en vaak ook gewoon extra handjes in de klas.

Tot slot, bovenstaande is de visie van 1 ouder. Zo zult u er velen krijgen. Ik adviseer u om door deze bomen het bos te kunnen zien om u zich te laten voorlichten door praktijk deskundingen op dit gebied:
Emiel van Doorn, opleider en adviseur van de Stichting ter Bevordiering van de Cognitieve Ontwikkeling (Stibco) (mail@stibco.nl).
Gert de Graaf, pedagoog en medewerker Onderwijs bij de Stiching Down Syndroom.
Nogmaals, bezuinig niet op de kinderen met beperkingen, maar investeer erin! De Nederlandse staat en maatschappij krijgt dit in de toekomst dubbel en dwars terug.
Ik wens u veel wijsheid toe.
Met vriendelijke groeten,
Anna-Maria Janner, moeder van Marco Feenstra, die Down Syndroom heeft.
Nuenen, 6 maart 2011